

2. Кога трябва да се приеме, че едно трудово правоотношение е правоотношение в „държавния“ сектор по смисъла на клауза 5 от Директива 1999/70/ЕО, и по-специално че става дума за „специфични сектори и/или категории работници“, което следователно може да обоснове последици, които са различни от тези при трудовите правоотношения в частния сектор?
3. Като се имат предвид обясненията, изложени в член 3, параграф 1, буква в) от Директива 2000/78/ЕО⁽²⁾ и в член 14, параграф 1, буква в) от Директива 2006/54/ЕО⁽³⁾, включват ли се последиците от незаконосъобразното прекратяване на трудовото правоотношение в понятието условия за наемане на работа по клауза 4 от Директива 1999/70/ЕО? При утвърдителен отговор на предходния въпрос, оправдана ли е по смисъла на клауза 4 разликата между обичайно предвидените от националното право последици от незаконосъобразното прекратяване на срочно трудово правоотношение и на трудово правоотношение за неопределено време?
4. По силата на принципа за лоялно сътрудничество, забранено ли е държава членка умишлено да опише пред Съда на Европейския съюз в рамките на производство по преюдициално запитване национална правна уредба, която не съответства на действителността, и задължен ли е националният съд, в отсъствието на алтернативно тълкуване на националното право, което да отговаря на произтичащите от принадлежността към Европейския съюз задължения, да тълкува, ако е възможно, националното право в съответствие с предложеното от държавата тълкуване?
5. Част ли е от условията на трудовия договор или на трудовото правоотношение по Директива 91/533/ЕИО⁽⁴⁾ и по-специално по член 2, параграф 1 и параграф 2, буква д) указването на случаите, при които срочният трудов договор може да се преобразува в трудов договор за неопределено време?
6. При утвърдителен отговор на предходния въпрос, противоречи ли на член 8, параграф 1 от Директива 91/533/ЕИО, както и на целите на тази директива, и по-специално на целите, посочени в съображение 2 от нея, изменение с обратен ефект на правната уредба, което не гарантира на работниците или служителите възможността да се ползват от правата си по директивата, тоест не гарантира спазването на посочените в документа за назначаване условия на труд?
7. Трябва ли действащите общи принципи на общностното право, а именно принципът на правна сигурност, на защита на легитимните правни очаквания, на равни процесуални възможности, на ефективна съдебна защита, на независим съд, и по-общо на справедлив процес — гарантирани от член 6, параграф 2 от Договора за създаване на Европейския съюз (изменен с член 1.8 от Договора от Лисабон и към който препраща член 46 от Договора за създаване на Европейския съюз) във връзка с член 6 от Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи, подписана в Рим на 4 ноември 1950 г., и с член 46, член 47 и член 52, параграф 3 от Хартата на основните права на Европейския съюз, прогласена в Ница на 7 декември 2000 г., така както са възприети в Договора от Лисабон — да се тълкуват в смисъл, че не допускат, в рамките на обхвата на Директива 1999/70/ЕО, италианската

държава да приеме, след значителен период от време (3 години и шест месеца), разпоредба, добавена от член 9 от Законодателен декрет № 70 от 13 май 2011 г., консолидиран със Закон № 106 от 12 юли 2011 г., към член 10, параграф 4-bis от Законодателен декрет № 368/01, която може да промени последиците от текущите процеси, увреждайки пряко работника или служителя в полза на работодателя (държавата), и премахвайки предвидената в националната правна уредба възможност за санкциониране на представляващото злоупотреба използване на срочни трудови договори.

⁽¹⁾ Директива 1999/70/ЕО на Съвета от 28 юни 1999 година относно Рамково споразумение за срочната работа, сключено между Европейската конфедерация на профсъюзите (CES), Съюза на индустриалците в Европейската общност (UNICE) и Европейския център на предприятията с държавно участие (CEEP) (ОВ L 175, стр. 43; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 5, стр. 129).

⁽²⁾ Директива 2000/78/ЕО на Съвета от 27 ноември 2000 година за създаване на основна рамка за равно третиране в областта на заетостта и професиите (ОВ L 303, стр. 16; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 6, стр. 7).

⁽³⁾ Директива 2006/54/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 5 юли 2006 година за прилагането на принципа на равните възможности и равното третиране на мъжете и жените в областта на заетостта и професиите (преработена) (ОВ L 204, стр. 23; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 8, стр. 262).

⁽⁴⁾ Директива 91/533/ЕИО на Съвета от 14 октомври 1991 година относно задължението на работодателя да информира работниците или служителите за условията на трудовия договор или на трудовото правоотношение (ОВ L 288, стр. 32; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 2, стр. 174).

Преюдициално запитване, отправено от Tribunale di Napoli (Италия) на 7 февруари 2013 г. — Fortuna Russo/Comune di Napoli

(Цело C-63/13)

(2013/C 141/22)

Език на производството: италиански

Запитваща юрисдикция

Tribunale di Napoli

Страни в главното производство

Ищец: Fortuna Russo

Ответник: Comune di Napoli

Преюдициални въпроси

1. Кога трябва да се приеме, че едно трудово правоотношение е правоотношение в „държавния“ сектор по смисъла на клауза 5 от Директива 1999/70/ЕО⁽¹⁾, и по-специално че става дума за „специфични сектори и/или категории работници“, което следователно може да обоснове последици, които са различни от тези при трудовите правоотношения в частния сектор?

2. Като се имат предвид обясненията, изложени в член 3, параграф 1, буква в) от Директива 2000/78/ЕО ⁽²⁾ и в член 14, параграф 1, буква в) от Директива 2006/54/ЕО ⁽³⁾, включват ли се последиците от незаконосъобразното прекратяване на трудовото правоотношение в понятието условия за наемане на работа по клауза 4 от Директива 1999/70/ЕО? При утвърдителен отговор на предходния въпрос, оправдана ли е по смисъла на клауза 4 разликата между обичайно предвидените от националното право последици от незаконосъобразното прекратяване на срочно трудово правоотношение и на трудово правоотношение за неопределено време?
3. По силата на принципа за лоялно сътрудничество, забранено ли е държава членка умишлено да опише пред Съда на Европейския съюз в рамките на производство по преюдициално запитване национална правна уредба, която не съответства на действителността, и длъжен ли е националният съд, в отсъствието на алтернативно тълкуване на националното право, което да отговаря на произтичащите от принадлежността към Европейския съюз задължения, да тълкува, ако е възможно, националното право в съответствие с предложеното от държавата тълкуване?

⁽¹⁾ Директива 1999/70/ЕО на Съвета от 28 юни 1999 година относно Рамково споразумение за срочната работа, сключено между Европейската конфедерация на профсъюзите (CES), Съюза на индустриалците в Европейската общност (UNICE) и Европейския център на предприятията с държавно участие (СЕЕР) (ОВ L 175, стр. 43; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 5, стр. 129).

⁽²⁾ Директива 2000/78/ЕО на Съвета от 27 ноември 2000 година за създаване на основна рамка за равно третиране в областта на заетостта и професиите (ОВ L 303, стр. 16; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 6, стр. 7).

⁽³⁾ Директива 2006/54/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 5 юли 2006 година за прилагането на принципа на равните възможности и равното третиране на мъжете и жените в областта на заетостта и професиите (преработена) (ОВ L 204, стр. 23; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 8, стр. 262).

Преюдициално запитване, отправено от Naczelny Sąd Administracyjny (Полша) на 11 февруари 2013 г. — Gmina Wrocław/Minister Finansów

(Дело C-72/13)

(2013/C 141/23)

Език на производството: полски

Запитваща юрисдикция

Naczelny Sąd Administracyjny

Страни в главното производство

Жалбоподател и касатор: Gmina Wrocław

Отговорник и касатор: Minister Finansów

Преюдициален въпрос

Допускат ли разпоредбите на Директива 2006/112/ЕО ⁽¹⁾ на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на

данъка върху добавената стойност с ДДС да се облагат сделките на община, които се състоят в продажбата на имущество, включително недвижимо, придобито по силата на закон или безвъзмездно, по-специално по наследство или по дарение, или пък в извършването с това имущество на непарична вноска в търговски дружества?

⁽¹⁾ ОВ L 347, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 9, том 3, стр. 7 и поправки в ОВ L 74, 19.3.2011 г., стр. 3 и ОВ L 249, 14.9.2012 г., стр. 15.

Преюдициално запитване, отправено от Hoge Raad der Nederlanden (Нидерландия) на 21 февруари 2013 г. — Staatssecretaris van Financiën/X

(Дело C-87/13)

(2013/C 141/24)

Език на производството: нидерландски

Запитваща юрисдикция

Hoge Raad der Nederlanden

Страни в главното производство

Касатор: Staatssecretaris van Financiën

Участник в производството: X

Преюдициални въпроси

1. Допуска ли правото на Съюза, по-специално разпоредбите относно свободата на установяване и свободното движение на капитали, местно за Белгия лице, което по свое искане се облага като местно за Нидерландия лице и което е правило разноски за използван от него за собствени жилищни нужди замък, разположен в Белгия и обявен там за защитен от закона паметник и за част от селищния облик, при облагането на дохода в Нидерландия да не може да приспада разноските, тъй като в Нидерландия замъкът не е регистриран като защитен паметник?
2. В каква степен при това е от значение дали в Белгия като държава по местоживеенето си посредством избора на прогресивно данъчно облагане на доходите си заинтересованото лице може да приспада разноските от данъка върху доходите, дължим за неговите настоящи или бъдещи приходи от движимо имущество?

Преюдициално запитване, отправено от Cour constitutionnelle (Белгия) на 28 февруари 2013 г. — Guy Kleynen/Conseil des ministres

(Дело C-99/13)

(2013/C 141/25)

Език на производството: френски

Запитваща юрисдикция

Cour constitutionnelle